

Opening van de nieuwe Maxanaedi community school 18-3-2013

Er was al gezegd: de 18e maart is de dag van de opening. "This will take the whole day!"

Nelke en ik waren gespannen en opgewonden: wat kunnen we verwachten? Wat zal deze maandag ons brengen?

Om 10 uur verzamelde het lokale bestuur zich bij Safaris, de plek van ons verblijf, zo mooi aan de Zambezi gelegen. Mike Mutti en Patrick Kozi gingen in de achterbak van onze gehuurde auto. Zo reden we naar de Maxanaedi School. Natuurlijk hadden we het nieuwe schoolgebouw al vanuit de verte gezien: je kunt het gewoon niet missen als je vanuit Mongu Senanga binnen rijdt. Aan je

rechterhand verschijnt het mooiste schoolgebouw ooit! Nu mochten we er echt uitstappen. Dat deden we, opgewacht door alle leerlingen van de school, zingend en klappend en dansend.

De directeur ging ons voor, maar voor we bij het schoolgebouw waren, dat straalde ons tegemoet, werden we al door veel aanwezigen al handenklappend en schuddend begroet.

Ik kreeg prachtige roze kunstbloemen aangeboden.

Dan was er een roze lint gespannen, dat mocht ik doorknippen. Tellend tot drie, en knip, daar ging het lint door onder luid gejuich!

Dan mocht ik de schooldeur met de sleutel openen. Er waren bij de ingang prachtige, zelfgemaakte posters te zien. We mochten naar binnen! Wat is er hard gewerkt, om dit allemaal zo tiptop voor elkaar te krijgen. Het schoolgebouw, de verschillende lokalen, de schoolborden (ik werd

uitgenodigd op een van de borden te schrijven, dat werd natuurlijk een geluक्सwens!).

Daarna werden we uitgenodigd in het kantoor van de directeur. Grote stoffen stoelen, een bureau een salontafel, en posters van de geschiedenis van de school aan de muur. De leerlingen bleven ondertussen buiten.

Na wat gedronken te hebben, gingen we naar een klaslokaal, wat nu als ontvangstruimte dienst deed. De leraren, de Parents Teachers Association (belangrijke ouderraad), familieleden, de vice –chair (een vrouw), de koks, ons local board, iedereen was er. De verschillende toespraken van de directeur, de dominee, Mike Mutti, en natuurlijk ikzelf namens Zambridge) zorgden voor een zeer officiële maar ook zeer prettige informele sfeer. Er was voor de "traditional way" gekozen, dus het werd een eigen gebeurtenis van alle betrokkenen zelf.

De tijd die toen aanbrak was gereserveerd voor het entertainment: drama, dans, zang, drummen, een heel scala aan tradities en gebruiken, het gebeurde er allemaal. Wat een feest, wat een vrolijkheid. Buiten, in een grote kring voor de school, speelde zich dat allemaal af. We konden toen ook de Zambridge t-shirts en tekstboeken voor de leraren geven, en Zambridge pennen aan de leden van de PTA.

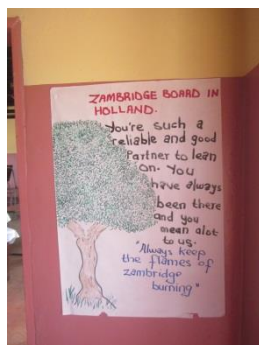
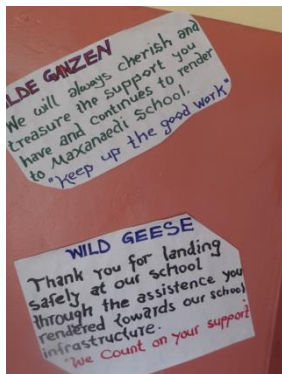
Na dit feest werd een verrukkelijke maaltijd geserveerd. Ook de leerlingen kregen eten aangeboden. De koks moeten uren bezig zijn geweest!

De oude school staat naast het nieuwe schoolgebouw en wordt nog volop gebruikt.

Er wordt in shifts lesgegeven. De school staat goed bekend: men komt zelfs van 10 km verder op. Op het terrein wordt ook ruimte gebouwd voor leerlingen met een handicap. Toch is op de nieuwe aanduiding van de school het begrip "vulnerable" niet teruggekomen. Dat is bewust gedaan: ook voor de kinderen uit kwetsbare gezinnen (vanwege sterfte door HIV/Aids van een of beide ouders) wil men juist geen stigma bevorderende tekst!

We zagen dat er voor de koks ook een nieuwe ruimte was gemaakt. Natuurlijk van traditioneel materiaal, en dat voldoet wat dit betreft goed.

De graanmolen en de waterpomp werken allebei nog steeds optimaal en worden intensief gebruikt. In de vlakte voor de school zijn 60 boompjes geplant: jacaranda, eucalyptus, enz. Dit zijn snelgroeiers, dus over een aantal jaren is dit een groene en schaduwrijke plek geworden.

De ontwikkeling van deze school, en dan nu het prachtige schoolgebouw is het resultaat van een lang lopend traject. Mijn vriendin Mrs. Anna Nasilibane, is er ooit, onder een boom mee begonnen. Veel mensen, ook veel donateurs hebben hier aan bijgedragen. Mr. Maxwell Mututwa heeft het stuk grond voor de school aan de community gegeven. Veel vrijwilligers van de gemeenschap ter plekke zijn onvermoeibaar doorgegaan, gelovend in elke kleine stap die gezet kon worden. De Stichting Zambridge Senanga is ook zeer blij met de ondersteuning van De Wilde Ganzen, die bij het bedrag van de opbrengst van acties 55% bijlegt.

Gelukkig is het zo, dat de Zambiaanse regering ook de Maxanaedi school ondersteunt. Wanneer men constateert, dat de ontwikkeling van een school serieuze proporties aanneemt (bijvoorbeeld een stenen schoolgebouw!) komen er schoolbanken, komt er lesmateriaal, en komen er betaalde en gediplomeerde leerkrachten. Op de Maxanaedi School zijn er op deze manier al 6 leerkrachten aangesteld! Dat betekent wel dat er "staffhouses" moeten komen, met sanitaire voorzieningen. En daar gaan we als Stichting Zambridge Senanga ook graag mee door. Van de Wilde Ganzen hebben we al begrepen, dat wij ook hier weer op hun 55% kunnen rekenen.

Wij hopen dat jullie als trouwe donateurs ons blijven steunen met onze projecten!!

Doorgaan en volhouden, dat geeft echt resultaat.

Edith van Middelkoop, bestuurslid Zambridge Senanga
(met mede-bestuurslid Nelke van der Lans op bezoek in Senanga, maart 2013)